

anviser? Er det Fredsberedthed, Schweiz arbejder paa, ved at ordne Alt saaledes, at hele Overgangen fra Fred til Krig indskrænkes til Indfaldelsen af det hjemsendte Mandskab? Mig forekommer det at vidne om, at Schweiz vil være krigsberedt, og naar man ser, at Schweiz er gaaet denne Vej blot paa Grund af, at Hæren blev mobiliseret, hvorved man fik dens Mængde at se, er det da utiladeligt at drage den Slutning, at, naar blot Mobilisationen af Hæren kan fremkalde den Reform, man er kommen ind paa, saa vilde denne have været endnu fylligere og endnu større, hvis man havde bygget paa Erfaringer, hente fra en virkelig Krig. Naar den kommer, vil man sikkert komme til at gaa videre. Seg vil sige een Ting til, og det er, at i Schweiz har man ogsaa tænkt paa at skabe Besætningsanlæg som Støttestrukturer for Hæren; vægtige Stemmer have reist sig for at befæste Basel og Rhinovergangene, og i Zürich at skabe en sidste Redoute for Forsvaret. Det vil deraf ses, at Schweiz ikke paa den Maade som i Almindelighed sker, kan tages til Indtægt. (Th. Kruse: Dog vistnok i temmelig betydelig Grad). Det mener det ærede Medlem, jeg veed ikke hvorledes. Seg har hermed tillige i en vis Forstand besvaret de Udtaleser, vi hørte af det ærede Medlem for Præsids Amt 6te Valgkreds (Vosjen), om det Gavnlige i for os at gaa over til en Folkevæbning, men jeg indrømmer kun „i en vis Forstand“ ved at henvise til Schweiz, der, uden at have faaet sin Folkevæbning prøvet, har foretaget saa betydelige Forandringer, idet jeg tror, at en Krig vil føre Schweiz til endnu yderligere Forandringer. Men vi staa jo paa et ganske andet Standpunkt, vi have prøvet, hvad der kræves for at slaa, og paa disse Erfaringer maa vi bygge. Lad mig endnu tilføje, at de Beparelser, som det ærede Medlem forlanger, dem har man heller ikke opnaaet i Schweiz. Hvad Belgien angaar, siger Lord Bulwer, at Blakket var ikke tørt paa den Ben, hoormed man underskrev Traktaten af 1835 — det var den, der sikrede Belgiens Neutralitet — før man tænkte paa at krænke den, og der er neppe Noget i denne Sag, der er uvidende om, hvilke Forhandlinger der i sin Tid bleve førte mellem Bismark og Benedetti; der er Ingen, der ikke veed, at, da Feltmarskalk Moltke i 1869 gjorde Udkast til Felttogsplanen for 1870, gif han blandt Andet ud fra den Forudsætning, at Frankrig vilde krænke Belgiens Neutralitet. Det er derfor saare naturligt, at ikke noget Menneste i Belgien tvivler paa, at, naar Krigen kommer, vil Frankrig ikke noget Dieblit betænke sig paa at krænke dets Neutralitet, og i Erkendelsen af denne Fare fordrer man en Extrabevilling af 48 Millioner Franks og et ordinært Budget til Hæren af 48 Millioner Francs om Aaret. De Herrer kunne sige, at man ikke har faaet disse Bevillinger endnu, og det er rigtigt, men jeg vil ogsaa blot anføre dette Faktum, at

man har gjort Forbring derpaa, og det uagtet man har en Hær paa 100,000 Mand, hvis Tjenestetid er imellem 1½ og 2 Aar samt en stærk Fæstning i Antwerpen. Troen paa den garanterede Neutralitet er saaledes ikke stor, og derfor søger man at gjøre sig krigsberedt. Seg tror hermed at have vist, at en Henviisning til Schweiz og Belgien ikke passer og kun vil frugte Lidet. Vi vilde ikke vinde det Allerringeste ved at blive erklærede for neutrale, men der vilde tvertimod efter min Mening derved beredes os en stor Fare, idet Folk derved vilde blive dyskede i Slummer og tro, at en saadan Traktat betød Noget, medens den i Virkeligheden ikke betyder det Allerringeste.

Hvad Enkeltighederne af det foreliggende Lovforslag angaar, da anser jeg den væsentligste Forandring for at være den, som man har indført med Hensyn til Fodfolkets Ordning. — Hvor der er Tale om Organisation og Formation „er Intet vilkaarligt.“ Med denne Bemærkning tillader jeg mig særlig at inddrage en Sætning, som findes i Betænkningen fra forrige Aar, og som er fremsat af Flertallet i Udvalget. Den lyder saaledes: „Der er heller neppe Noget hertilands, som for Alvor vil tænke paa at udvikle vor Hær, der er bygget paa den almindelige Værnepligt, efter de strenge militære Mønstre; men naar saa er, at man ikke tør fasholde disse Mønstre i deres Renhed, saa er man allerede inde paa et Omraade, hvor et Skjøn maa afgjøre, hvor langt man tør sjerne sig derfra.“ Seg tillader mig at være af en modsat Mening. Derved de almindelige Principer maa vi følge de store Hæres Exempel; thi naar vi maa erkende, at vi paa mange andre Punkter, navnlig med Hensyn til Uddannelsesstiden, maa være underlegne, saa maa vi virkelig ikke paa samme Tid forsøge Hærens Svaghed og Mangler ved at indføre principielt organisatoriske Feil med Hensyn til Inddelingen i det Store. Der er derimod noget Andet, hvori de Herrer have fuldstændig Ret, at et Skjøn maa afgjøre, hvad der er rigtigt eller ikke, og det er Uddannelsesstidens Varighed; men Uddannelsen er ikke underkastet nogetsomhelst Princip. Den almindelige Værnepligt er et Princip, og eftersom den indføres mere eller mindre rigorøst, kan man af finansielle Grunde blive nødsaget til at bestemme Uddannelsesstidens Varighed; der kommer altsaa Skjønnets. De ærede Herrer ville saaledes kunne forstaa, at jeg efter denne Opfattelse netop fuldstændig har kunnet sympathisere med det Forslag, som tidligere er fremkommet med Hensyn til Fodfolkets Ordning, og som holdt paa Brigaden og Regimentet, idet nemlig Brigaden er et rent taktisk Led i Organisationen, medens derimod Regimentets Omraade er administrativt socialt. Derfor ere disse to Led lige nødvendige; de have hver deres særlige Opgave at løse. Men saaledes som Forholdet er ordnet i det Udkast, der er forelagt